

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. δρ. 8,—
Εξάμηνος. » 4,50
Τρίμηνος. » 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. φρ. 10,—
Εξάμηνος. » 5,50
Τρίμηνος. » 3,—

Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λελ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαργάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 20

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος Κορμᾶς εἶχε φυλακισθῇ ὡς ἱεροχὸς τῆς ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος ἀπολείρας. Ὁ Ναπολεὼν, ἀκούσας τὴν ἀπολογία του καὶ πεισθεὶς ὅτι ἦτο ὄχι μόνον ἀθῶος ἀλλὰ καὶ σωτὴρ τῆς ζωῆς του, τὸν ἀποφυλάκίζει, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ τῷ παραδώσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τοὺς ἀληθινούς ἐνόχους. Ὁ Κορμᾶς τὸ ὑπόσχεται. Κατόπιν ἐπισκέπτεται τοὺς φίλους του, διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ἐλεύθερον καὶ νὰ χαροῦν, καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἐξοχικὴν ταβέρναν τῆς μητέρας του, εἰς τὴν ὅποian ἐξομολογεῖται ὅτι δὲν αἰσθάνεται πλέον ἔχθραν πρὸς τὸν Βοναπάρτην, ἀλλ' ἀλεοντίας ἀγάπην καὶ θαυμασμόν.

— Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν μᾶς ἐξηγοῦν, εἶπεν ἡ μητέρα, γιατί ὁ Βοναπάρτης σου σ' ἔχωσε στὴ φυλακὴν.

Ὁ Λουδοβίκος διηγήθη τότε πάλιν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀπολείρας, καὶ ἐξήγησεν εἰς τὴν μητέρα του διατὶ δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ὅτι εἰς τὴν ταβέρναν τῆς χήρας Κορμᾶ ἀνεκάλυψε τὴν συνωμοσίαν.

Ἡ μητέρα ἐκλαίεν ἀκούουσα τὴν τραγικὴν διήγησιν καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξῃ ὁ υἱὸς τῆς.

— Ἀχ, εἶπεν ἔπειτα, εἴσαι γενναῖο παιδί, Λουδοβίκε μου, ἀλλὰ γιατί, γιατί ἐπῆγες νὰ ἐκθέσῃς τὴ ζωὴ σου γι' ἀγάπην τοῦ Βοναπάρτη;

Ἡ χήρα Κορμᾶ δὲν ἦτο κακὴ, εἶχεν ὅμως τὸ μυαλὸ χαλασμένον ἀπὸ τὰς οὐτοπιστικὰς θεωρίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἀπὸ τὰ λόγια τῶν Ἰακωβινῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν περιεστοίχιζαν.

Ἡ εὐγενὴς πρᾶξις τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν συνεκίνησε καί, διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς, ἠσθάνθη τὰς πεποιθήσεις τῆς κλονιζομένας.

— Λουδοβίκε, ἐπιθύρῃσεν, εἴσαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀξίζει τὴν ἀφοσίωσίν σου;

— Ναι, μητέρα, εἶμαι βέβαιος, καὶ ὁ Βοναπάρτης γρήγορα θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, καὶ πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, χρεωστῶ νὰ ἐκπληρώσω ὅ,τι τοῦ ὑπεσχέθηκα καὶ νὰ εὕρω τοὺς κακούργους.

Ὁ μικρὸς ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἡ μητέρα του ἐγνώριζε τοὺς συνωμότες, οἱ ὁποῖοι συνηθοῦντο εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου τῆς· ἀλλὰ ἡ χήρα τὸν ἐβγαλεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνην του.

— Παιδί μου, τῷ εἶπε, δὲν εἰςεύρω καθόλου ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ μοῦ λές. Ἦλθαν ἐδῶ γιὰ πρῶτη φορὰ τὴ βραδυὰ ποῦ τοὺς εἶδες. Μοῦ γύρεψαν δωμάτιο μοναχικόν, τοὺς ἔδειξα τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο· ἄλλο δὲν ξέρω.

Ὁ Λουδοβίκος ἀπεγοητεύθη τελείως ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία κατέρριπτε διαμιάς ὅλον του τὸ οἰκοδόμημα. Ἐδασίζετο εἰς τὴν μητέρα του, ἦτο βέβαιος ὅτι αὐτὴ θὰ τῷ ἐδίδεν ὅλας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες διὰ νὰ ἐπανεύρῃ εὐκόλως τὰ ἔγνη τῶν συνωμοτῶν, καὶ ἰδοὺ ὅτι τὰ ἔγνη αὐτὰ ἐξηφανίζοντο ἀποτόμως.

Ἐν τούτοις ἠρώτησε πάλιν μὲ τρέμουςαν φωνήν:

— Ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν ξαναφάνησαν ἐδῶ;

— Ὁχι, δὲν τοὺς ξαναεἶδα.

— Ἀχ! ἐκαμην ὁ μικρὸς στρατιώτης, πίπτων ἀπηλπισμένος εἰς ἓνα κάθισμα, δὲν θὰ μporέσω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου!

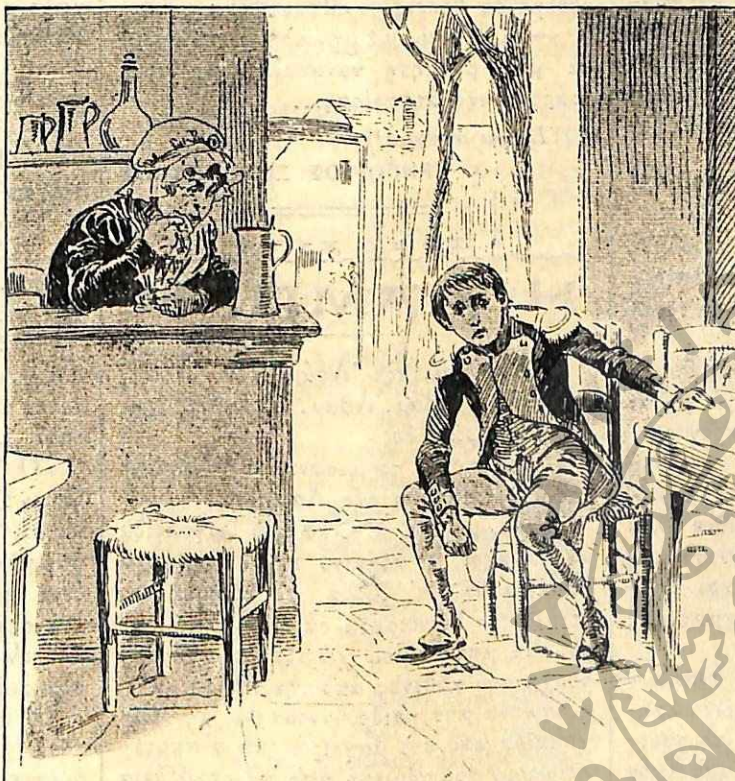
Καὶ ἔμεινε σιωπῶν καὶ σκεπτικός.

Βλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς τόσο λυπημένον, ἡ χήρα Κορμᾶ προσπαθούσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Τῷ εἶπεν, ὅτι πιθανὸν νὰ ἡπατάτο, ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ οἰκίσκου ἐπανήρχοντο, θὰ τοὺς ἀνεγνώριζεν, ὅτι βεβαίως θὰ ἐπανήρχοντο...

— Ναι, ἀλλὰ πότε; ἀνέκραξε στενάζων ὁ Λουδοβίκος· δὲν ἔχω παρά τρεῖς ἡμέρες.

Μετ' ὀλίγα ἀκόμη λεπτὰ ἀπελπισίας, ὁ μικρὸς στρατιώτης ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἰκίσκον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ κανέν τεκμήριον, ἵκανὸν γὰ τὸν θέσθ, ἐπὶ τὰ ἔγνη τῶν κακούργων.

Ἡ αἰθουσα ἦτο εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῇ ἀπὸ τὴν φεγγίτην τῆς στεγῆς, τὴν ἐσπέραν τῆς ἀπολείρας. Τὰδεῖανά βαρέλια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθοντο οἱ συνωμότες, περιεστοίχιζαν ἀκόμη τὴν μι-

« Ἀχ!.. δὲν θὰ μporέσω νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου!... »
(Σελ. 157, στ. γ'.)

κράν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχαν ἀπλωμένον τὸ σχέδιόν των. Ὁ Λουδοβίκος ἠρεσύνει ἐπιμελῶς τὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, παντοῦ. Ἐξαφνα ἀσκήκε κραυγὴν ὀριάνθου. Κυλίσας ἕνα βαρέλι, ἀνεκάλυψεν ἀπὸ κάτω ἕνα δερμάτινον πορτοφόλι, δεμμένον μὲ λωρίον ἐπίσης ἀπὸ δέρμα.

Τὸ ἀνοιξεν ἀμέσως καὶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τοὺς θύλακας του πλῆθος ἐπιστολῶν.

Κρῖμα! ματαία χαρά! αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἦσαν γραμμέναι εἰς μίαν ταράδοξον, ἀγνωστών γλῶσσαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὁ μικρὸς δὲν ἤμπορούσε νὰ ἐννοήσῃ οὔτε λέξιν.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν, ἔχω τὸ σχῆμά μου.

Καὶ κρύψας τὸ πορτοφόλι εἰς τὴν τσέπην του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὰς ἡμέρας ποῦ δὲν ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν στρατώνα.

Ἐβγαλε τὴν στολὴν τοῦ παιδὸς τοῦ στρατοῦ, ἐφόρεσε πολιτικά, διὰ νὰ μὴν γνωρίζεται εὐκολα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ μητέρα του τὸν ἐπερίμενεν ἀνυπομονῶς.

— Ποῦ πηγαίνεις πάλι, Λουδοβίκε; τὸν ἠρώτησε, βλέπουσα αὐτὸν ἑτοιμον νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν ἐννοῶ νὰ κινδυνεύσῃς πάλι τῇ ζωῇ σου... Συλλογίσου, παιδί μου, τὴ δυστυχισμένη σου μητέρα...

— Μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς, πρέπει!... Ἐδῶσα τὸ λόγο μου ἐστὶ Βοναπάρτη... πηγαίνω νὰ εὕρω τοὺς κακούργους!...

Ἡ χήρα ἠγωνίσθη εἰς μάτην νὰ κρατήσῃ τὸν υἱὸν τῆς. Ἐκείνος, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον καὶ διηυδύνθη εἰς τὸν στρατώνα τοῦ 15ου συντάγματος, παρὰ τὴν στρατιωτικὴν Σχολήν. Καθ' ὁδὸν ἐψιθύριζε:

— Φθάνει νὰ μὲ ἀφίσῃ ὁ λοχίας νὰ πάρω μαζὶ μου τὸ Μουστάκα!

Ἀς εἰπώμεν εὐθὺς ποῖος ἦτο αὐτός ὁ Μουστάκας, εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐφαίνετο δίδων τὴν σημασίαν.

Λοιπόν, ὁ Μουστάκας ἦτο ἕνας ἄσχημος ἄνθρωπος, χρώματος καφέ μὲ γάλα, ἀπροσδιορίστου ράτσας, μὲ μακρὸν τρίχωμα, μὲ κοντὰ πόδια καὶ μὲ σχισμένα αὐτιά. Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ἀσχημίαν, ἦτο τὸ «χαϊδεμένο παιδί» ὅλου τοῦ συντάγματος. Διότι ὁ Μουστάκας ἦτο ζῶν ἐκτάκτου νοσηροσύνης καὶ προικισμένον μὲ μίαν ὀφρῆσιν πραγματικῶς ἐκπληκτικὴν.

Οἱ στρατιῶται τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως, διεσκέδαζον εἰς τὸν στρατώνα καλλιεργοῦντες καὶ ἀναπτύσσοντες τὸ φυσικὸν αὐτὸ χάρισμα τοῦ σκύλου, καὶ εἶχον φθάσῃ εἰς θαυμάσια ἀποτελέσματα. Σὺ γνόστα ὁ Λουδοβίκος εἶχε παραστῇ εἰς

τὸ ἀκόλουθον πείραμα. Ἐδίδον εἰς τὸν Μουστάκην νὰ μυρίσῃ τὸ πιλίκιον, τὴν ζώνην, τὸν μανδύαν ἢ ἄλλο πρᾶγμα ἀνήκον εἰς ἄνδρα εἰσδηλοῦντος τοῦ συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερρετοῦσεν ὁ σκύλος.

Τὸ σύνταγμα ἔφρευε διὰ γυμνάσια ἢ διὰ πορεῖαν, καὶ ὁ Μουστάκας ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸν στρατώνα. Μίαν ἢ δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, τῷ ἀνοιγον τὴν θύραν, καὶ ἀμέσως τὸ θαυμάσιον ζῶον, ὀφραίνονμενον τὸ ἔδαφος, διηυδύνετο ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ σύνταγμα. Πάντοτε, εἰσδίδοντες καὶ ἂν ἦτο ἡ διανυθεῖσα ἀπόστασις, ὁ σκύλος κατῴρωνε νὰ εὕρισκῃ τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε τὸ πρᾶγμα, ποῦ τοῦ εἶχαν δώσει νὰ μυρίσῃ!

Ὁ Μουστάκας εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου, εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὸ Μιρέγκον, καὶ παντοῦ, τόσον εἰς τὰς φλογερὰς ἡμέρας τῆς ἐρήμου ὅσον εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς φάραγγας τῶν Ἀλπεῶν, κατῴρωνε νὰνευρίσῃ τὸν κύριόν του καὶ τὸ σύνταγμα του.

Εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν ἱκανότητα τοῦ Μουστάκα ὁ Λουδοβίκος εἶχεν ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας του.

Ὅταν ἐξήχησεν ἀπὸ τὸν γέροντα λοχίαν, τὸν εἰδικῶς ἐπιμελούμενον τὸν σκύλον, νὰ τοῦ τὸν παραχωρήσῃ, κατ' ὅρ- γας ὁ λοχίας ἠρνήθη. Ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος τῷ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν του.

— Λοχία, τῷ εἶπε, γι' ἀγάπη τοῦ Πρώτου Ὑπαίου!

— Τί μοῦ ψάλλεις ἐκεῖ, παλαβέ; ἔκαμεν ὁ γέρος γρινιάρης; γιὰ τὸν Κοντοδεκανέα θέλεις τὸ Μουστάκα;

— Ναι, ναι, μὰ μὴν τὸ πῆς κανενὸς! θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰνακαλύψωμε τοὺς δράστας τῆς ἀποπειρας...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΡΙΟ

Η ΛΑΜΠΡΗ

«Τάμ, τάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, Ἀδάμ. Κράγκ, κράγκ, κράγκ, κράγκ!»

Ἀκούσθησαν τὰ μεσάνυχτα τὸ σήμαντρο κ' ἡ καμπάνα τῆς Λαμπρῆς.

Ἐγώ, μὲ μιά πέρδικα ποῦ ζωγράφισα μὲ τὸ κηρὶ σὲ κόκκινον αὐγὸ, δὲν εἶχα ἀποκοιμηθῇ τ' ἄλλα τ' ἀδέρφια μου κοιμῶνταν ξένοιαστα σὰ στὸν καλὸ καιρὸ. Ἡ μητέρα μου χωρίζε τ' ἀσπρόρουχα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν πλύση, κ' ἡ κυραμάννα μου παιδεύονταν μὲ τὴν ψυχοπαῖδά μας στὸ μαγεῖρι γιὰ ν' ἀποτελειώσουν τὸ «τρίμμη» ἀπὸ τὰ σηκοτάκια κ' ὅλα τὰ λιανώματα τοῦ ἀρνιοῦ, μὲ τηγανισμένα ψωμάκια καὶ μάραθα, ὅταν

ἀκούεται ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ «καλοκαίριν» κ' ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα μου:

— Σηκωθῆτε κ' ἐτοιμασθῆτε γρήγορα, νὰ μὴν κάθεται ὁ κόσμος καὶ μᾶς καρτερεῖ!

Ποῦ νὰ ξυπνήσουν ὁμῶς τ' ἀδέρφια μου! Ὁ μικρὸς μάλιστα, ἂν δὲν τὸν ράντιζαν μὲ νερό, θὰ κοιμῶταν ἀκόμη ὡς τὰ τώρα. Τόσο ποῦ ἐκίνησε κ' ἀνιπτος κοντὰ μας.

— Πήρατε τὲς λαμπάδες σας; μᾶς ρωτᾷ ὁ πατέρας μου καὶ τὴ μεγάλη γιὰ τὸ Χριστό; Σβύσατε καλὰ τὲς φωτιές; Μὴν ἀρίσσετε τὴ γάτα στὸ μαγεῖρι μὲ τ' ἄρνι; Ἀἴστε λοιπόν, χρονιασάτε ὅσο νὰ ἐτοιμασθῆτε!

Ὅλος ὁ κόσμος στὸ ποδᾶρι. Παιῖδες ἔκλεινε τὸ σπῖτι του, ἄλλοι ἔτρεχαν ἀμίλητοι γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὰ δαδιά στὸ χέρι γιὰ νὰ βλέπουν νὰ περπατοῦν, κάποιοι φώναζε τοὺς γειτόνους τοῦ ἂν ξύπνησαν, καὶ τὸ σήμαντρο κ' ἡ καμπάνα βαρούσαν ἀτέλειωτα:

— Τάμ, τάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀδάμ, Ἀδάμ, Ἀδάμ, Κράγκ, κράγκ, κράγκ!...

Τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἤσαμε γεμάτη. Ὁ παππᾶς καρτεροῦσε ὅλο τὸ χωρὶ γιὰ νὰ βάλῃ εὐλογητὸ κ' ἔστειλε παιδιὰ στὰ σπῖτια νὰ ξυπνήσουν τοὺς κοιμισμένους, καὶ τὰ παιδιὰ ἔσπαζαν παραθύρια μὲ τὲς πέτρες καὶ τράνταζαν θύρες ἀπὸ κτυπήματα ὅσο νὰ τοὺς ξυπνίσουν.

Ὁ Γερομπῆρος μοναχὰ ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς, δὲν θ' ἄκουε ὁ κακομοῖρης τὸν καλὸ τὸ λόγο, ἀλλὰ σὰν ἄρρωστος καὶ κατάνκιτος, ἦταν συχωρεμένος.

— Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἴμαστε ἐδῶ; ῥώτησε ὁ παππᾶς.

— Εἴμαστε, παππᾶ.

— Ἐμπρός λοιπόν. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός.

Ὅταν βγήκαμε ἔξω στὸν Νάρθηκα γιὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, νὰ κ' ὁ Γερομπῆρος, καθάλλα στὸ μούλαρι του, μπροστὰ στὸν παππᾶ.

Δὲν μπορούσα νὰ τὸ χωνέψω αὐτό, ἔλεγε, ν' ἀπομείνῃ ἀπὸ τὰ παληοπόδα φέτος ἔτσι! Ἀκόμα εἶμαι ζωντανός, δὲν εἶμαι πεθαμένος.

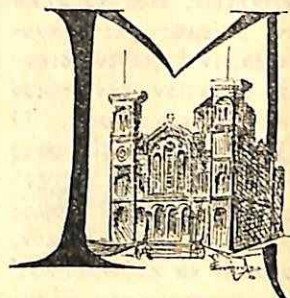
Ὅ τι ἀπόλυσε ἡ Ἐκκλησία καὶ γυρίζαμε ὅλοι μὲ τὲς ἄσπρες λαμπάδες ἀναμμένες, γιὰ νὰ πᾶμε καὶ στὰ σπῖτια τῇ χάρι τῆς λαμπρῆς ἀπὸ τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» τοῦ παππᾶ, ἄσπριζε κ' ἡ ἀνατολὴ καὶ ἄχ! τί ἔμμορφα μισογλοῦσαν αὐτὴ τὴν ὥρα τ' ἀνθισμένα δένδρα ἀπὸ τὲς αὐλὲς καὶ τοὺς κήπους!

Οἱ ἄνθρωποι ἐχώριζαν γιὰ τὰ σπῖτια τοὺς μὲ τὲς εὐχὲς στὸ στόμα: «Χριστὸς Ἀνέστη, χρόνια πολλά, χαρούμενοι, μὲ ὅ,τι ἀγαπᾷ ἡ καρδιά σας».

Τ' ἀηδόνια τὸ ἔλεγαν στὰ λακκώ-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰς τὸ «Ἐξαίρετος» ἐπὶ πολλὰς μετὰ τὸ Πάσχα λειτουργίας:

Μαγδαληνὴ Μαρία
Τοῦ τάφου προσελθοῦσα
Καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα,
Ὡς κηπουρὸν ἠρώτα:
«Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα
Τοῦ Ἰησοῦ μου ἐτέθη;»
Καὶ παρ' αὐτοῦ ἀκοίει:
«Μαρία, μὴ μου ἄπτου!»
«ὦ, θεῖας, ὦ, φίλης,
ὦ, γλυκυτάτης σου φωνῆς!»

Ἐνθυμῶμαι ἀκόμη τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ ἔλαβεν ὅταν ἤμουν παιδί. Τὸ ἤμουα συνήθως εἰς ἕν ἐξοχικὸν ἐκκλη- σάκι τῆς πατρίδος μου, ὅπου τὰς Κυρια- κάς τῆς ἀνοιξίως, λίαν πρωὶ ὅπως αἱ Μυροφόροι, ἐπήγαινα μὲ τὸν πατέρα μου. Ὁ ψάλτης εἶχε γλυκυτάτην φωνὴν ὑψι- φώνων καὶ εἰς τὸ τροπάριον αὐτὸ ἐξήν- τλει ὅλην τὴν τέχνην, τὴν περιπά- θειαν καὶ τὴν τρυφερότητα. Εἴμπορῶ μάλιστα νὰ εἰπῶ, ὅτι ψάλλον παρίστανεν ὅπως οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τοῦ ἔσχα- τος.

Ἐξαφνα, εἰς τὸ «Κύριε, ποῦ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μου ἐτέθη;» διέκρινε ὅλα τὰ αἰσθήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ κατείχε- το τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐρωτώσα Μυ- ροφόρος, τὴν ἀγωνίαν τῆς, τὴν θλίψιν τῆς, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν νεκρὸν Διδάσκαλον, ἀκόμη καὶ τὴν κούρασίν τῆς. Ἐπειτα ἀναπαρίστατο ἡ μετ' ἀγάπης καὶ γλυκύτητος αὐστηρά, ἡ πλήρης μυ- στηρίου ἀπάντησις τοῦ Διδασκάλου: «Μαρία, μὴ μοῦ ἄπτου!» Καὶ ἤρχετο τέλος τὸ ἐξαφνικὸν καὶ ὑπέροχον ἐκεῖνο ἀλλ' ἐγ κ' ὦ, θεῖας, ὦ, φίλης, ὦ, γλυκυτάτης σου φωνῆς!», μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ψάλτης κατῴρωνε νὰ μεταδίδῃ, ὅλην τὴν χαρὰν, τὴν ἐκπληξιν, τὴν ἐκστασιν, τὸ δέος τῆς Μυροφόρου, πρὸ τοῦ θαύ- ματος, τὸ ὁποῖον ἐβλῆπε... Τί ἐντύπωσις!...

Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ ἐξοχικῆ- σίου, ἀντίκρου μοῦ, ἐφαίνετο ἡ μεγάλη ἐξοχή. Κάμπος πράσινος, δένδρα ἀνθι- μένα, λοφίσκοι καὶ πέρα κυνὰ βουνά... Ἐμπρός-ἐμπρός ἕνας κήπος, θαυμασῶς

στολισμένος ἀπὸ τὴν ἀνοιξιν. Μοῦ ἐφαί- νετο ὅτι ἦτο ὁ κήπος τοῦ Ἰωσήφ, ὅτι κάπου ἐκεῖ θὰ εὕρισκετο τὸ κενὸν τώρα μνήμα τοῦ Κυρίου.... Καὶ ἀκούον τοὺς γλυκεῖς στίχους μὲ τὴν γλυκεῖαν, ὑπο- βλητικὴν μελωδίαν, —καὶ δὲν φαντάζεσθε τί ὥραϊα ποῦ ψάλλεται αὐτὸ τὸ τροπά- ριον εἰς τὴν πατρίδα μου! — ἀνέπλatta μὲ τὴν παιδικὴν μου φαντασίαν ὅλην τὴν σκηνὴν τῆς ὑπερφυσικῆς συναντήσεως.

Ἐβλεπα τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἡ Μαρία ἐξέλεβεν ὡς κηπουρὸν, σκυρμένον κάπου-ἐκεῖ, στρέφοντα τὰ νῶτα, ὀφραι- νόμενον ἴσως ἐν δροσόρρυτον αὐγινὸν τριαντάφυλλον.... Ἐφантаζόμουν ὅτι ἡ Μαρία, φορτωμένη μὲ ἄνθη καὶ ἀρώματα διὰ τὸν τάφον, τὸν πλησιάζει, τὸν ἐρωτᾷ, καὶ συγχρόνως μὲ τὴν ἐρώτησιν, διὰ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἀνθολατρείαν του, τὸν ἐγγίζει, τὸν κτυπᾷ οἰκείως εἰς τὸν ὤμον... Ἀμέσως ἐκεῖνος στρέφεται, ση- κώνεται, ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγα βήματα, προβάλλει τὰ χεῖρα: «Μαρία! μὴ μ' ἐγ- γίζης!...» Καὶ παρουσιάζει συγχρόνως τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἤρε- μον καὶ αὐστηρόν, χωρὶς μειδίαμα. ἀλλὰ πάγκαλον, θεῖον, μὲ τὴν λάμψιν, μὲ τὴν αἴγλην ἐνὸς Θεοῦ... Ἡ Μαρία ἀρίνει νὰ τῆς πέσουν καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δοχεῖα τοῦ μύρου. Ἀνεγνώρισε τὴν φωνήν, ἀνε- γνώρισε τὸ πρόσωπον.... Ὁ δὲ θεὸς κη- πουρὸς, ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν πρωῒ- νὸν ἀνοιξιότικον κήπον, εἶνε Ἐκεῖνος, εἶνε ὁ Διδάσκαλος, τὸν ὁποῖον προχθὲς εἶδε σταυρωμένον, χθὲς νεκρόν, καὶ σή- μερον ἐπαναβλέπει ζῶντα! Ποῖον θαύ- μος καὶ ποῖα χαρά!...

ὦ, αὐτὸ τὸ τροπάριον, μὲ τὴν ἀναπα- ράστασιν τῆς ἐκπληκτικῆς σκηνῆς εἰς τὸν κήπον, μοῦ ἐδίδο τότε ὅλην τὴν ἰδέαν τοῦ θαύματος καὶ ὅλην τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Περισσότερον ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ποῦ ἤμουα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Πάσχα καὶ κατόπιν... Διότι αὐτό, φαίνε- ται, εἶχε τὴν μεγαλῆτεράν υποβολὴν καὶ μ' ἔκαμνε νὰ βλέπω, μαζὶ μὲ τὴν Μα- ρίαν, τὸν ἀναστάντα Χριστόν. Καὶ σήμε- ρον ἄνθρωπ, τὸ Πάσχα, αὐτὴ ἡ παιδικὴ ἀνάμνησις, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην, μοῦ δίδει ὅλην τὴν ἰδέαν τοῦ θαύματος καὶ ὅλην τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ «ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ: —Κανείς ἄνθρω- πος δὲν ἐφόρεσε ποτὲ μὲ περισσώτερον χάριν τὸ μαυρὸ τοῦ φράκτο καὶ τὸ ἄσπρο τοῦ γελέκτο.

Ο ΓΑΓΓΑΡΟΣ: —Τί σοβαρὸς, τί ἐμβροῖστα, τί βαδύτης σκέψεως! Ἄν δὲν εἶχε μακρὰ αὐτιά, θὰ ἦτο ὁ Ἄρι- στοτέλης, ὁ Κάντιος καὶ ὁ Ἐγγελος μαζὶ.

ματα κάτω, μέσα στὰ βᾶτα, κ' ὁ μι- κρὸς ἀδελφός μου, σὰν περίεργος ποῦ εἶνε, μὲ ρωτοῦσε:

— Δὲ μοῦ λές, γιατί τὴ Μεγάλῃ Πα- ρασκευῇ τὴ νύχτα δὲ λαλοῦσαν τ' ἀηδό- νια καὶ τώρα λαλοῦν;

Ἀπὸ τὴ χαρὰ τους γιὰ τὴν Πασχα- λιά, τοῦ λέγω, δὲν καταλαβαίνει;

— Μήπως ξυπνᾷς καὶ οὐ κανένα χά- ραμα, ὑπναρᾷ, τοῦ λέγει ὁ πατέρας μας, γιὰ νὰ ἰδῇς πότε λαλοῦν τ' ἀηδόνια;

Προτὺ νὰ μποῦμε στὸ σπῖτι μας, ἐμεῖς τὰ παιδιὰ περάσαμε κ' ἀπὸ τὴ μάνδρα, γιὰ νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὲς λαμ- πάδες μας καὶ τὰ γιδροπόδατα μὲ τ' ἄρ- νια καὶ τὰ κατσίκια, περάσαμε κ' ἀπὸ τὸ μούλαρι μας, τὴ Σίβα. Τὸ σκυλί μας μᾶς δέχτηκε μὲ τόση χαρὰ τὸ καίμενο στήν αὐλή.

Ὁ μικρὸς ἀδελφός μου σοφίστηκε νὰ φωτίσῃ μὲ τὴ λαμπάδα του καὶ τὲς κό- τες, καὶ πῆγε κ' ἀνοιξε τὴ θύρα τοῦ κοτετοῦ σὰν νὰ χρειάζονταν κ' αὐτὸ γιὰ νὰ χαροῦν καὶ τῶν κοτῶν αἱ καρ- διές...

Ἡ πρώτη δουλειά μας ἦταν νὰ τρα- βήξωμε στήν τραπέζα.

Τὸ «τρίμμη» ἦταν ἑτοιμον, αἱ σταυ- ροκουλοῦρες βγήκαν ἀπὸ τὸ δουλάπι κ' ἡ Πίνα ἡ ψυχοπαῖδά μας ἔφερε καὶ τ' αὐγὰ τὰ κόκκινα στήν κανίστρα, γιὰ νὰ τσουγγρίσωμε μὲ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Παίρνουμε νὰ τσουγγρίσωμε, τί νὰ ἰδοῦ- με; Ὁ μεγάλος ἀδελφός μου, γιὰ νὰ βρῇ ποῖο αὐγὸ εἶχε γερότερη μύτη καὶ νὰ νικήσῃ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ, δοκιμά- ζοντας τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, δὲν εἶχε ἀφή- σῃ κανένα γερὸ στήν κανίστρα!

Γιὰ τιμωρία του, εἶπεν ὁ πατέρας μας νὰ γυρίξῃ ὑστερα τὴ σούβλα μὲ τ' ἄρνι μοναχός του στὸν κήπο· ἐκεῖ ὁμῶς ποῦ τὸ γυρίζε, ὅλοι τὸν παρακαλοῦσαμε, γιὰ χάρι, νὰ μᾶς ἀφίσῃ λίγο νὰ γυρίζωμε καὶ μεις, κ' ἐκεῖνος μᾶς ἔκανε τὸ βαρὺ, σὰν νὰ μᾶς χάριζε κατὶ δικό του. Μο- νάχα ἡ Πίνα μας δὲν πρόφθασε νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιατί κουβαλοῦσε ἀπὸ τὸ πρωὶ τὲς σταυροκουλοῦρες καὶ τὰ κόκκινα αὐ- γὰ ἐστὺς δεκαεπτὰ βαπτιστικὸς τῆς μη- τέρας μου.

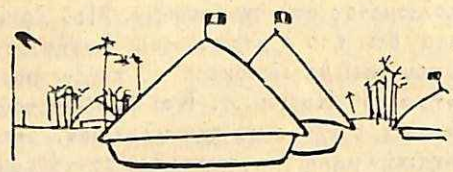
ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Τῆς χήρας τὸ παιδί στήν ξενικεῖα τῆς μάννας του ἢ κατὰρα βασανίζει καὶ, κάποια χειμωνιάτικη νυχτιά, μετανιωμένο σπῖτι τοὺς γυρίζει.

Μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μάννας ξεκινᾷ, αὐτὴ παντοεινὰ τὸ προστατεύει ὅταν περνᾷ θάλασσες, βουνά· μ' αὐτὴν ἐκεῖ στὰ ξένα βασιλεύει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Γ' Αεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Περίληψις των προηγουμένων: — 'Ο δωδεκαετής αεροπόρος Λουκιανός μας διηγώγη την δευτέραν μεγάλην πτήσιν του αεροπλάνου του «Κρά-Κρά», τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν κατ'ὁρῶντο νὰ φθάσῃ αἰσῶς εἰς Αἰγύπτου, φέρων τὸν Λουκιανόν, τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του Βαβέταν καὶ τὸν κόρακα Κρά-Κρά. 'Ο αεροπόρος συνεχίζει τὴν διήγησιν του μετὰ τὴν θανατοῦσάν οωτηρίαν των ἀπὸ τὰς χείρας τῆς ληστορικῆς συμμορίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἐμπεσῇ, καὶ τὴν ἐκπενημένην ἐπιστροφὴν των ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν Ἡλιούπολιν.

Ὅσοι γνωρίζετε ἐν πείρας, ὅπως ἡ Βαβέτα καὶ ἐγώ, οἱ ὅσον εὐρίσκειται κανεὶς μακρύτερα ἀπὸ τὴν προσήλκην του πατρίδα, τὸσον περισσύτερον τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὸσον βαθύτερα αἰσθάνεται τὰς ὀλίψεις τῆς, θὰ ἐπεδοκιμάσετε βέβαια τὸ νέον μας τόλμημα...

Ἡμεῖς ἔτοιμοι νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Ἡλιούπολιν καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν δι' ἀεροπλοίου, ὅταν ἐμάθαμεν, ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ ἡλίου Προξένου, τὰ κατὰ τὴν βδελυρὰν ἐνέδραν τοῦ Οὐανταί, καὶ τὸν φόνον τοῦ λοχαγοῦ Φιγκενσούς, τῶν ὑπολοχαγῶν Δελακομύν καὶ Βασσέρ καὶ τῶν ἀνδρείων των συντρόφων.

Ἀμέσως ἐσκέφθημεν ὅτι θὰ ἐσκέπτεσθε καὶ σεῖς εἰς τὴν θέσιν μας: νὰ τοὺς ἐκδικήσωμεν. Καὶ κατεστρώσαμεν τὸ σχέδιόν μας ἀποφασιστικῶς: Θάνατον ὅσον τὸν Νεῖλον ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερα καὶ θὰ ἐπηγγίναμεν νὰ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς δολοφόνους τῶν συμπατριωτῶν μας, διὰ κινήματος τοῦ ὁποῖου ἡ ἐννοία θὰ τοῖς ἦτο πολὺ καθαρά, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τὸν γαλλικὸν στρατόν.

Εὐθὺς τὴν ἐπαύριον, ὁ «Κρά-Κρά», ἐφοδιασμένος μὲ βενζίνη καὶ τροφίμα διὰ μακρινὴν πτήσιν, ἀνυψοῦτο ἀνωθεν τοῦ Νεῖλου καὶ ἠκολούθει τὸν ρεὺν του. Ἐξαναπεράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ τὰς Πυραμίδας, διεσχίσσαμεν τὸ Μεντινέτ-ἑλ-Φαγιούμ, (ἀνοίξατε τὸν χάρτην σας διὰ νὰ παρακολουθήσετε τὴν πορείαν μας) εἰς τὸ Ἄσισοῦ διήλθομεν ἀνωθεν πλοίου, τοῦ ὁποῖου οἱ ἐπιβάται μᾶς ἀνευρέθησαν καὶ

πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ἐφθάσαμεν καὶ κατήλθομεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ νὰ διανυκτερεύσωμεν.

Κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξίδι, οὗτε καὶ ἐσκέφθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς θαυμασίους ναοὺς τῶν Θεῶν. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἐξεκινήσαμεν, Ἀνεμὸς ἀρκετὰ ἰσχυρὸς, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν δεξιόθεν, διηκολύνη τὴν φοβεράν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσα ἀπὸ τὸν κινήτηρά μας. 'Ο «Κρά-Κρά», διατηρούμενος εἰς ὕψος διακοσίων μέτρων, ἔκαμνε τώρα ἐνενήντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν. 'Ο δρόμος μας ἐσυντομεύθη χάρις εἰς τὸν ἀνεμὸν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἡγάγεσε νὰ κόψωμεν κατ' ὀρθὴν γωνίαν τὴν ἀπέραντον καμπύλην, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τετάρτου του καταρράκτου. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὑπὸ οὐρανὸν κατὰ χερσὺς, κατήλθομεν εἰς τὸ Κάρτοῦμ, ὅπου οἱ ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ ἐσπευσαν νὰ μᾶς περιποιηθῶν καὶ νὰ μᾶς δώσουν πᾶν ὅ,τι ἐχρειάζομεθα.

Ἀναπαυθέντες ἐκεῖ καὶ ἀνανεώσαντες τὰς προμηθείας μας, ἀνεχωρήσαμεν τὴν ἐπομένην, φέροντες ἐκ περισσοῦ καὶ ἓνα βάρος δέκα χιλιogramμῶν, περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σᾶς ἐμιλήσω ἀργότερα...

Ἐγκατελείψαμεν μετ' ὀλίγον τὸν ποταμόν, διὰ νὰ κοινοῦθωμεν μίαν εὐθείαν γραμμὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ἐξέλθωμεν. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡμπορέσαμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν ταχύτητά μας καὶ νὰ διασχίσωμεν ἀπέραντον ἑκτασὶν ἑλῶν καὶ ἄμρων, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐφθάσαμεν εἰς Ἑλ-Ὀμπείδ. Περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ Κρά-Κρά ἐξεδήλου τὴν ζωηρότεράν ἐκπληξίν καὶ ὅτι ἡ Βαβέτα, καταβεβλημένη ἀπὸ τὸν καύσωνα, ἐκοιμήτο

σχεδὸν διαρκῶς. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἡμποροῦσα πλέον νὰ χειρίζωμαι τὴν μηχανήν μου. Καὶ συχνότατα θὰ μ' ἐπαίρουν ὁ ὕπνος, ἡ νάρκη, ἂν δὲν ἡσθάνομην μετὰ τῶν ποδῶν μου τὸ κιβώτιον, τὸ ὁποῖον εἶχαμεν παραλάβῃ ἀπὸ τὸ Κάρτοῦμ, τὰ δέκα ἐκείνα χιλιogramμῶν μελινίτιδος, τὰ ὁποῖα θὰ μὴ ἐχρησίμευαν ὡς... ἐπισκεπτῆριον διὰ τὸν Σουλτάνον τοῦ Μασσαλίτ.

Ἐπροχωροῦμεν, ἐπροχωροῦμεν... Ἐνῶ διεσχίζαμεν μίαν ἀπέραντον πεδιάδα, ὁ κινήτης εἶχε μερικὰς ἀφλογιστίας... Εὐτυχῶς ἡμπορέσαμεν νὰ διανύσωμεν ἀκόμη ὀλίγα χιλιόμετρα καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς ἓνα ἐκτεταμένον ἀγρόν,

ὅπου κατήλθομεν πλησίον μιᾶς πηγῆς.

Καὶ τὰ δύο δοχεῖα τῆς βενζίνης ἦσαν κενά. Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ σταμάτισμα ἦτο ὀριστικόν, διότι ἀπὸ ποῦον ἡμποροῦσαμεν νὰ ζητήσωμεν βενζίνη ἐν μέσῃ Ἀφρικῇ, ἐν μέσῃ ἐρήμῳ;... Ἡ συμφορὰ μας ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἀμέσως μᾶς ἀπήλπισε καὶ μᾶς κατέβαλε. Καθισμένοι πλησίον τῆς πηγῆς, ἡ Βαβέτα, ὁ Κρά-Κρά καὶ ἐγώ, ἐγευματίσαμεν ὅχι βέβαια μὲ πολλὴν ὀρεξίν. Ἐπειτα μᾶς ἐκυρίευσεν ἡ κούρασσις, ἡ νύστα, καὶ ἀπερσάσαμεν νὰ ἀναβάλωμεν διὰ τὴν ἐπομένην τὰς φροντίδας καὶ τὰς ὀλίψεις. Πρῶτα ὁ ὕπνος!

Ὁ Κρά-Κρά ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἑλίκου ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐξηπλώθημεν ἐπὶ μιᾶς πέφυγος τοῦ μονοπλάνου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐδυοῖσθωμεν εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον. Φοβερὸς βρυχυθὸς μὲ ἀφύπνισεν ἀποτόμως καὶ ἀνεπήδησα.

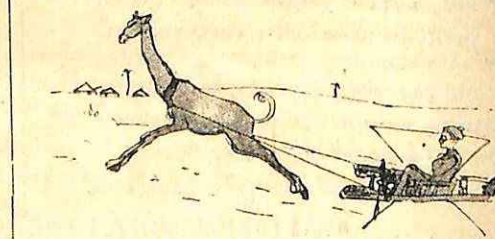
— Λεοντάρι!

Μόλις ἐσκέφθη τὸν βασιλέα τῶν ζώων καὶ μόλις ἀνοίξα τὰ μάτια, ὅταν μίαν μεγάλην σκιά παρουσιάσθη ἐμπρός μου, μὰ τόσον μεγάλη, ὥστε μὴ ἐφάνη ἀπέραντος... Εἶχε πλησιάσῃ τόσον, ὥστε ἔκαμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐπλησίασεν ἀκόμη περισσύτερον καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη τριγμός. Ἡ σκιά ἐπέσεν ἐπὶ τῆς μηχανῆς μας, ἔσπασε μὲ τριγμὸν ἓνα σκαλοπάτι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἀλλ' ἡ ἐφοδος αὕτη ἔκαμε τὸν ἑλίκον νὰ προσκόψῃ ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν ὁ κινήτης ἔκαμε μίαν τελευταίαν ἐκρηξίν, ἐνῶ ἡ ἐκλυσὶς τῶν φλογόμενων ἀερίων ἔρριψεν εἰς τὸ σκότος μίαν λάμψιν ἐξαφνικὴν... Μετὰ δύο ἢ τρία λεπτά φοβερὰς σιγῆς, βρυχιθὸς ἀντήχησε μακρόθεν.

Τότε ἐνόησα τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη πλησίον μας: Τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον ἦλθε ν' ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ «Κρά-Κρά», κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ λέοντος, εἶχε παραλύσῃ ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ εἶχεν ἐξαπλωθῇ κατὰ γῆς. Ὁ λέων πάλιν ἐφοδῆθη ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὴν λάμψιν τοῦ παρήγαγεν ὡς ἐκ θαύματος ἡ μηχανή μας. Καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

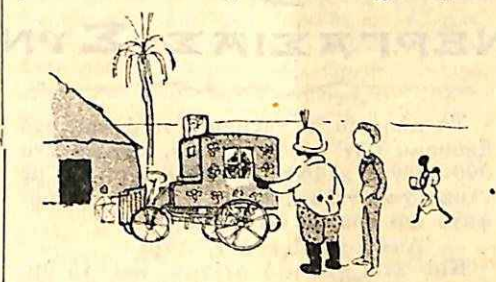
Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἄρά γε;... Ἐσυλλογίσθη, ὅτι δὲν εἶχα νὰ χάσω οὕτε στιγμήν... Ἠρπασα ἐν ἀπὸ τὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο διὰ πᾶν

ἐνδεχόμενον ἐπὶ τοῦ μονοπλάνου. Ἐπροχώρησα κατόπιν ψηλαστῆς ἕως τὸ σταματήσαν σκαλοπάτι καὶ μετ' ὀλίγον ἡσθάνομην τὸ θερμὸν σῶμα ἐνὸς ζώου μὲ κοντὸν τρίχωμα, ὅπως τῆς ἀγελάδος. Ἐψηλάφησα εἰς τὸ σκότος διὰ νὰ εὕρω τὸν λαῖμόν τοῦ ζώου καὶ νὰ τοῦ περᾶσω τὴν ὀθλειάν. Ἦτο ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους αὐτοῦ, ἡ τοῦ φόβου ὁ ὁποῖος μ' ἐκαμνε νὰ τρέμω; Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ ὁ λαῖμός μου ἐφάνη ἀτελείωτος... Ἐπιτέλους ἤυρα τὴν κεφαλὴν, ἡ ὁποία μὴ ἐφάνη σχεδὸν ὡς κεφαλὴ ἵππου... Ἐπέρασα τὴν ὀθλειάν... Τὸ ζῷον ἔκαμε νὰ σηκωθῇ... Ἐγὼ ἐτράβηξα τὸ σχοινί... Τὸ ζῷον ἐκάθησε πάλιν ἡσυχᾶ... Ἐμείνετε περισσύτερον ἀπὸ μίαν ὥραν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν... Ἐπιτέλους ἀνέτειλεν ἡ σελήνη καὶ μᾶς ἐφώτισε. Τότε εἶδα ὅτι εἶχα συλλάβῃ μίαν καμηλοπάρδαλιν!

Ἡ καμηλοπάρδαλις αὕτη μ' ἐκύτταξε μὲ μεγάλα περιττομα μάτια, ἀλλὰ δὲν ἐ-

φαίνετο διατεθειμένη νὰ νικισταθῇ, ὅταν, ἀπὸ μακρῦν, ἠκούσθη πάλιν βρυχυθὸς. Ἀποτόμως τὸ μεγαλόσωμον ζῷον ἐσηκώθη, παρασύρον τὸν «Κρά-Κρά» καὶ ἀφηνίον τὴν Βαβέταν. Ἀλλ' ἡ ὀθλειὰ μου ἐτελείωνεν εἰς δύο ἴσα σχοινία, τὰ

ὁποῖα ἔδεσα εἰς τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τοῦ αεροπλάνου. Ἡ Βαβέτα ἐκάθησε εἰς τὸ ἐδωλὸν τῆς ἐγὼ ἐπῆδησα εἰς τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἡ καμηλοπάρδαλις, τρομαγμένη ἀπὸ τὸν ἐπερχόμενον λέοντα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ φοβεράν ταχύτητα, παρασύρουσα

καὶ τὸ μονοπλάνον, ὅπως ἓνα καλὸ ἄλογο θὰ ἐτραβοῦσεν ἓνα ἐλαφρὸ ἀμαξάκι.

Ἦνε περιττὸν νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ τιμνάματα καὶ τὰ τραντάγματα τῆς νυκτερινῆς μας αὐτῆς ἀμαξοδρομίας; διότι τὰ φαντάζεσθε εὐκόλως. Τὸ πρωὶ ὅμως εὐρέθημεν πλησίον ἐνὸς ἀράπικου χωριοῦ.

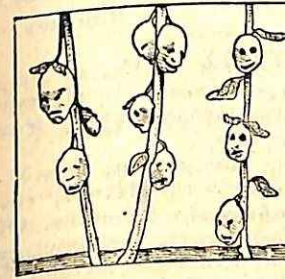
Πλήθη πολεμιστῶν ἐτρέξαν εἰς προὔπαντήσιν μας καὶ ἐτράβηξαν τόσον πολὺ τὴν καμηλοπάρδαλιν, ὥστε μ' ἐξήλασαν, ἀπεγνωσμένον σκίρτημα, ἔσπασε τὰ σχοινία καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν μὲ ἰλιγγιώδη καλπασμόν.

Ὅταν οἱ ἀραπάδες μᾶς ἐπλησίασαν, ὑπεκλίθησαν βαθύτατα καὶ μᾶς ἐξεδήλωσαν διὰ νευμάτων τὸν μεγαλύτερον σεβασμόν. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὀνομάζετο Μπανταμποῦ-Ἀραμπᾶ. Ἦτο καλὸς ἄνθρωπος. Ὁμιλοῦσε ὀλίγα γαλλικά, ἐπειδὴ εἶχε εὐὲν ὁξενήσει τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μαρσάν. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ εἶχε καὶ αὐτοκίνητον!

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

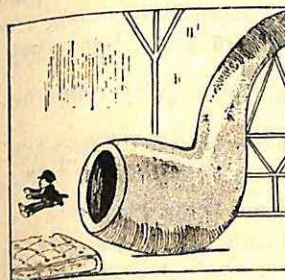
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον φυτὸν

Μὴ νομίσετε ὅτι ἔχετε ἐμπρός σας τὴν εἰκόνα καμμιᾶς φύλης τοῦ Φέξ ἢ ἄλλης πόλεως τοῦ Μαρρόκου, ὅπου συνειθίζουσιν νὰ χρεμοῦν τὰ κομμένα κεφάλια τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Σουλτάνου. Ὅχι! εἶνε ἀπλῶς μίσχοι φυτῶν, τοῦ ὁποῖου οἱ καρποί, διανοιγόμενοι διὰ νὰ εἴδωσιν τοὺς σπόρους, φαίνονται μακρόθεν ὡς ἀνθρώπινα κεφάλια. Τὸ περίεργον αὐτὸ φυτὸν εἶνε ἐκ τοῦ εἶδους τῶν χοιραδοειδῶν, ὅπως τὸ κοινῶς λεγόμενον στόμα τοῦ λυκού, κτλ.

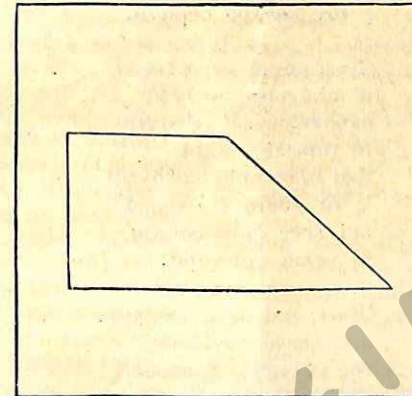
Νέον γύμνασμα

Ἡ πελωρία αὕτη πίπα εἶνε τώρα μία ἀπὸ τὰς «ἐλξείας» τοῦ Λονδίνου. Ἀποτελεῖ δηλαδὴ ἓνα παιγνίδι ἀγαπῆ-τότατον εἰς τοὺς Ἀγγλους. Εἰσέρχεται κανεὶς ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς πίπας, ὀλισθαίνει μέχρι τῆς ἐστίας τῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σφενδονίζεται ἀποτόμως ἐπάνω εἰς ἓνα στῆμα. Λέγουσιν ὅτι ἡ αἰσθησις εἶνε ἡδονικωτάτη.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

Α') Πρόβλημα γεωμετρικόν

Τὸ σχῆμα τοῦτο, διὰ τεσσάρων γραμμῶν, νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Β') Παίγνιον

ΠΟ	ΤΡΙ	ΚΟ	ΚΑ	ΝΑΥ
ΛΕ	ΡΙΝ	ΛΑ	ΠΑΙ	ΧΑΙ
ΛΙΣ	ΘΟΣ	ΜΑΙ	ΟΝ	ΝΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν πέντε πόλεις τῆς Πελοποννήσου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα δ-

λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶ τοῦ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰς δελτάς, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσιν ὁ δ' ἐν ἑτὸς, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τοῦ Παίγνιου καὶ τοῦ Προβλήματος τοῦ 18ου φυλλαδίου

α) Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῶν τὰ πέντε τεμάχια ὥστε τὸ ἐν τῷ μέσῳ κενὸν νὰ σχηματίσῃ κεφαλὴν ὄνου.

		5		
	4	3	7	
8	1	9	0	6

β) Οὕτω θὰ τοποθετηθῶν οἱ ἀριθμοί, διὰ νὰ ἐχῶμεν εἰς ὅλας τὰς πλευράς τοῦ τριγώνου ἀθροισμα 20.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ Β

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ήσαν ὀλίγαι ἡμέραι· ποῦ εἶχαμεν με-
τοικίσην εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅταν μὲ ἐπλη-
σίασε μία 'Εβραία κόρη, ἡ ὁποία παρε-
θέριζεν ὁμοίως ἐκεῖ, καὶ ἤρχισε νὰ μὲ
παρακαλῇ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τῆς σκυ-
λίτσας μου.—Βλέπετε, μοῦ εἶπε, καὶ ἐγὼ
ὀνομάζομαι Ρόζα, ὅπως ἡ σκύλλα! καὶ
ἐδὼ ὅλοι γελοῦν μαζί μου.

Ἐγὼ ὅμως ἐδήλωσα, ὅτι δὲν ἠμπορῶ
νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τοῦ ζῴου μου, ὅτι
ἐπίτηδες δὲν τὸ ὀνόμασα ἐτσι, ὥστε δὲν
πρέπει νὰ παραπονῇται. Ἡ 'Εβραία
Ρόζα ἐφυγεν ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἡμέραν μὲ
παρακάλεσε διὰ τὸ ἴδιον πράγμα, καὶ
ἄλλην ἀκόμη· ἐγὼ ὅμως ἐλέγα «πὺς ἠμ-
πορῶ νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα τῆς σκυλί-
τσας μου; πταῖω ἐγὼ ἐπειδὴ ὀνομάζεται
καὶ ἐκεῖνη ἐτσι;...»

Ἡ 'Εβραία ἐβαρύνθη νὰ μὲ παρα-
καλῇ. Ἐτέρωθεν ἕνα διάστημα, ὅταν ἡ
ὥραία μου «Ρόζα» ἀπέκτησε σκυλάκια.
Μίαν ἡμέραν ἔρχεται ἡ 'Εβραία Ρόζα
καὶ μὲ θερμοπαρακαλεῖ νὰ τῆς χαρίσω
ἐν ἀπὸ αὐτά. Ἐγὼ ἐπῆρα τὸ ἀσχημό-
τερον καὶ τῆς τὸ ἔδωκα. Ἐκεῖνη μὲ ἡ-
χαρίστησε, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς καὶ ἔφυγεν.

Ἐκαθήμεν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κη-
πον καὶ ἔξαφνα ἀκούω τὸ ὄνομά μου.
Στρέφω νὰ ἰδῶ ποῖος μὲ φωνάζει καὶ τί
νὰ ἰδῶ; ἦτο ἡ 'Εβραία Ρόζα καὶ ἐφώ-
ναζε τὸ σκυλάκι τῆς ποῦ τῆς εἶχα χα-
ρίσω.

Μοῦ ἦλθε νὰ σκάσω! Τὸ σπάνιον ὄ-
νομά μου, ὄνομα Ἑλληνίδος ἡρωίδος
νὰ τὸ δώσω εἰς ἕνα σκυλί; Ἀλλὰ τί
ἠμποροῦσα νὰ κάμω;

Τὴν εἶχα πάθῃ!.. Ἐκαίνα κ' ἐγὼ τὴν
ἀδιάρφρον...

Δάφνης Κλωνάρι

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ

Τὰ μύτια μου ἔφευγαν συχνὰ ἀπὸ τὸ
κέντημα καὶ παρηκολούθουν ὅσα συνέ-
βαινον εἰς τὸν δρόμον. Αἰφνης βλέπω νὰ
περνᾷ μία γυναῖκα λεπτὴ καὶ ὑψηλή,
ποῦ ἀπὸ τὴν μελαγχολία ἡ ὁποία ἦτο
ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ
τὰ μαῦρα πενιχρὰ ἐνδύματά της ἐφαί-
νετο δυστυχής... Ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ
χέρι ἕνα ἀγοράκι ἕως ἐπτὰ ἐτῶν μὲ
γλωμὴ ὄψι καὶ μαῦρα φορέματα. Ἦτο
φανερὰ χίρρα καὶ ὀρφανό. Ἀπὸ τὸ ἀν-
τικρυνὸ πεζοδρομιὸν ἤρχετο ἕνα παι-
δάκι τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας χαρι-
τωμένο, μὲ πολὺ κοιμῶν φορεματάκια
τὸ ὁποῖον ἠκολοῦθετο εἰς ὀλίγων βη-
μάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ξένην παι-
δαγωγὸν τοῦ ἐκρατοῦσεν ἀφθονα ἀνθη
ἀμυγδαλιάς, ἀνθὴ συμβολίζοντα τὴν ἀρ-
χήν τῆς ἀνοιξέως, καὶ τὸ πρόσωπόν του
ἐλαμπεν ἀπὸ χαρὰν.

Ὅταν τὰ δύο παιδιὰ ἐπλησίασθησαν
τὸ μικρὸ ὄρφαν, βλέπον τὰ ἀνθὴ τῆς
ἀμυγδαλιάς ἐψιθύρισε κλαυθμηριστά:
Γιὰ κῦτταξε μητέρα, τί ὥραία λουλού-
δια!

Τὸ πλούσιο κ' εὐτυχισμένο ἀγόρι, στὸ
ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, ἔκοψεν ἕνα
ἀνθισμένο κλάδο ἀμυγδαλιάς καὶ μὲ
γλυκὸ χαμόγελο ἐπλησίασε τὸ μικρὸ ὀρ-
φανὸ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε λέγον:

— Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσουν, πάρε!

Καὶ ἐτσι γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὸ δυ-
στυχισμένο ἐκεῖνο παιδί ἐφάνηκε χα-
ρούμενο.

Καὶ ἐγὼ ποῦ παρακολούθουσα τὴν σκη-
νὴν, ἐρρίγησα καὶ ἐδάκρυσα ἀπὸ συγ-
κίνησιν εἰς τὴν συννενοῦσιν αὐτῇ τῶν
ἀθῶων παιδικῶν καρδιῶν των.

Ἀγγελος τοῦ Πόνου

ΕΚΕΙ!...

Ἐκεῖ 'ς τῆς λίμνης πέρα
τὰ ἴσχυα νερά,
ὀλόχρυσε ἀχτίδες
σκορπίζει μὲ χαρὰ
τὸ γελαστὸ φεγγάρι,
ποῦ πῖσιν ἀπὸ τὸ βουνὸ
προβαίνει ἡ μορφή του
ἐς τὸν καθαρὸ οὐρανόν.

Ἐκεῖ κοντὰ νεράϊδες
μ' ὀλόχρυσα μαλλιά
σκορπίζουν, 'ς τ' ἀγέρι
τὴ χαρωπὴ λαλιά.
Καὶ ὅλες μαζί καθόνται
'ς τὰ χόρτα τ' ἀνθηρὰ
καὶ λένε τραγουδάκια
μὲ γέλια καὶ χαρὰ.

Ἐκεῖ, ἀπ' τὰ κλωνάρια
ποῦ ἴσχυα λυγίζουν,
τῆς νόχτας ἡ δροσοῦλες
ποῦ ἀπάνω τους καθίζουν,
'ς τὸ νοτισμένον χῶμα
'ς τὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα
σταλάζουνε σάν δάκρυα
ἀπὸ χαρὰ πεσμένα.

Ἐκεῖ καὶ ἡ ψυχὴ μου
σὲ πίστις φῶς λουμένη
μὲς τ' ἀσημένιον βράδυ
κάποια στιγμή διαβαίνει...
Ἐκεῖ 'ς τῆς λίμνης πέρα
τὰ ἴσχυα νερά,
ἐκεῖ ποῦ πάντα μένει
ἡ ὁμορφὴ χαρὰ!

Τσιγγαρέλα

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Ὁ πλούσιος κ. Β. εἶχε τραπέζιν. Ὅλα
τὰ εἶδη τῶν φαγητῶν ὑπῆρχον πλὴν ἑνός:
ἔλειπεν ἡ συναγριδα. Καταστενοχωρημέ-
νος στέλλει, ζητεῖ, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει
πουνδε.

Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη ἕνας ψαρᾶς
φορτωμένος μίαν μεγάλην συναγριδαν.

—Τελὸς πάντων! ἀνέκραξεν ὁ κ. Β. ἀνα-

κουριζόμενος. Καὶ πόσο μοῦ τὴν πουλεῖς;
— Ἐκατὸ ξυλιές, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ
ψαρᾶς.

— Ἀστεύεσαι;
— Καθόλου ἀπεναντίας μιλῶ σοβα-
ρώτατα. Δὲν δέχομαι τίποτε ἄλλο, παρὰ
ἐκατὸ ξυλιές.

— Καλὰ λοιπόν, δὸς του τες! εἶπεν ὁ
κ. Β. πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρητῶν. Ἐκατὸ...
ἀλλὰ ὄχι πολὺ δυνατές.

Ὁ ὑπηρέτης ἄρξισεν.
Ἄλλ' ἅμα ἐφθάσεν εἰς τὰς πενήντα,
ὁ ψαρᾶς ἐφώνασεν:

— Ἀλτ!
— Πῶς;
— Τες ἄλλες πενήντα στὸ θυρωρό σας.
— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ πρὶν νὰ μὲ ἀφίσω νὰ μὲ
ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ τοῦ
ἔδωκα τὸ μισὸ ἀπ' ὅ,τι θὰ ἐπαίρνω γιὰ
τὴ συναγριδα. Κρατᾷ τὸ λόγόν μου!

— Μάλιστα! ἐφώνασεν ὁ κ. Β. Τες
ἄλλες πενήντα στὸ θυρωρό—καὶ δυνατές!

Παμφῶς

«ΕΥΤΥΧΩΣ ΟΧΙ»

Ὁ Μέγας Πέτρος ἐπεσκέφθη εἰς τὴν
ἀρχὴν τοῦ δεκάτου ὁγδόου αἰῶνος τὸν
πύργον τῆς Κοπεγχάγης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας Φρειδε-
ρικός ὁ Δ', φιλοξενῶν τὸν Πέτρον, τὸν
συνάδεδυσε εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν. Οἱ
δύο μονάρχαι ἐφθάσαν εἰς τὴν κορυφὴν
τοῦ πύργου καὶ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα
ἐξετυλίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Ὁ
μέγας Πέτρος ἐξήγει εἰς τὸν Φρειδερίκον
τὸ πολιτικὸν του σύστημα:

— Θέλετε, τοῦ εἶπεν αἰφνης, νὰ σᾶς
δώσω μίαν ιδέαν τῆς ἐξουσίας μου;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησιν
τοῦ Φρειδερίκου, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ρωσσι-
κῆς μοναρχίας ἔκαμε νεῦμα πρὸς ἕνα κο-
ζάκοι τῆς ἀκολουθίας του, καὶ δεικνύων
διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἄβυσσον ἥτις ἠνοί-
γετο πρὸ τῶν ποδῶν του:

— Πήδησε! τὸν διέταξεν.

Ὁ κοζάκος ἐκύτταξε τὸν Τσάρον, τὸν
ἐχαιρέτισε, καὶ ἀνευ δισταγμοῦ ἐπήδησεν
εἰς τὸ κενόν.

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό; ἠρώτησεν
ὁ Μέγας Πέτρος, στρεφόμενος πρὸς τὸν
βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας. Ἐχετε σεῖς
τσιούτους ὑπηκόους;

— Εὐτυχῶς ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ Φρειδε-
ρικός.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Φιλόπατρις Ἰων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλή ἔφαγε κρυφὰ τὸ ἥμισυ ἑνός
πιάτου κρέμας. Ἡ μητέρα της τὴν ἀνεκάλυψε
καὶ εἰς λέγει:

— Ἀν εἶχες ἐσὺ κόρη καὶ σοῦ ἔκαμνε
τέτοιο πρᾶγμα, τί θὰ τῆς ἔλεγες;

— Ἐγὼ; ἀπεκρίθη ἡ Λιλή· θὰ τῆς ἔλεγα:
φάγε τώρα καὶ τὸ ἄλλο μισό, ἀλλὰ μὴ τὸ
ξανακάνης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Παμφῶς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΛΙΑΣ Α. ΙΑΚΑΚΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἐν Κωνσταντινουπόλει)

Βραβεύεις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Σκληρὴ Σκλαβία

Εἰς τὸν 120ὸν Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων.

[Ἰδε Διάπλασιν 1911, σελ. 91.]

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

Τ' ΑΓΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Κρινάκι, τὸ πανάριον ποῦ εἶχε χρῶμα
τοῦ ροδίνου τῆς δόξης οὐρανοῦ,
Προσεκτικὰ ξεφρίχωσε ἀπ' τὸ χῶμα,
Κοράσι στὴ ραχοῦλα τοῦ βουνοῦ.

Καὶ πρόσχαρῃ τὸ φέρνει στὸν ἀνθῶνα
τοῦ κήπου τις καὶ ἐκεῖ ἀπαλ' ἀπαλὰ
τὸ ἐφύττεψε... Μ' αὐτ' ὅπως τὸ χειμῶνα,
Ριγεῖ καὶ ξεψυχάει δειλὰ - δειλὰ.

Τὰ λούλουδα τοῦ ἀνθῶνα τὸ κυττάζουν
Παράξενα, καὶ ὡς τὸ εἶδαν νεκρό,
Μεσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τοὺς στενάζουν,
Λές δάκρυ εἶνε ἡ δροσοῦλα τοὺς πικρὰ!...

(Κατὰ τὸν Julien Ochse)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1910
ἐνεκὲν ἀπολείας ἢ καταστροφῆς φύλ-
λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη-
ρῶσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ
ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς
λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί καὶ τὸ
ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον).
Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων
τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπε-
ρίσσευσαν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν
ἔχωμεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 12 Ἀπριλίον 1911

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ διὰ τὰς ὥραιας Πασχα-
λινὰς τῶν κάρτας καὶ εὐχὰς τοῦ φίλου μου:
Καμάρι τῶν Γονέων, Ἐλευθέριον Ἑλληνα,
Μασκώτι, Θριαμβεύσαν Ἑλλάδα, Νέλκε,
Κερκυραϊκὴν Ἀῦραν, Πλοίαρχον Νέμον,
Ἀῦραν τοῦ Ἐυρίπιδου, Γενναῖον Ἑλλη-
νίδα, Δωδωναῖον, Ἡρώϊδα τοῦ Σουλίου,
Ὀνειρον Δούλου Ἑλληνα, Βιθυνὴν Ἑλλη-
νοπούλαν, Κάμεν, Σκληρὴν, Γεώργιον Ν.
Κωστήν, Χρηστὸν Σολομονίδην, Ἀνδρείον
Ἀνδριον, Ὑπερήφανο Γίασμι καὶ Νε-
ραῖδα. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιὰ μου.

Ἐλπίς τῶν Ἰπποδύλων, ἡ παρεξήγησις
εἶνε φανερά ἐσθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἐνομίσατε, ὁ
φίλος σου καὶ σύ, ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὰ κα-
νόνια τοῦ πολέμου, τοῦ πεδίου τῆς μάχης,
ἐνῷ ὁ συνεργάτης μου ὠμιλοῦσεν ἀπλοῦστα
διὰ τὰ κανόνια τῶν παρατάξεων, τῶν τελε-
τῶν, τὰ ἀσφαῖρα, ποῦ κάμνουν μόνον κρό-
τον. Ἡ διαφορά, βλέπετε, εἶνε μεγίστη!
Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν αὐτὴν παρεξήγησιν
τὴν πῆρατε ὅλα ἀνάποδα καὶ ἐφθάσατε εἰς
συμπεράσματα, τὰ ἐναντία ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκεῖνα
εἰς τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ φθάσατε. Δι' αὐτό,
ἀντὶ νὰπαντήσω εἰς τὰς φοβεράς ἐρωτήσεις
σας, προτιμῶ νὰ σᾶς ὑπενωθίσω, ὅτι
χρεάζεται καὶ κάποια ἱεραρχία καὶ ὅτι
εἰμεθα μικροὶ νὰ διδάσκωμεν πατριωτισμὸν, ἢ
ὅτι δῆποτε ἄλλο, εἰς ἕνα ἐπιστήμονα, καθη-
γητὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Μάτετε ἀκόμη ὅτι
ἀσφαλέστερα θὰ λυτρωθῶν οἱ ὑπόδουλοι, ὅταν
οἱ ἐλεύθεροι γίνων ἀνθρωποὶ.

Τὸ Χρυσάνθεμον μοῦ γράφει: «Ἀλη-
θεια αὐτὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε διασκεδά-
στικώτατα. Ἐνῷ ἤμουν ἄρρωστος στὸ κρεβ-
βάτι μοῦ τὰ φέρουν, Φαντάσου τὴν χαρὰ
μου, μολὶς εἶδα ἀπ' ἔξω ὅτι ἦτο ἀπ' τῆς
Διαπλάσεως. Σπεύδω νὰ τῶνίζω καὶ ἀκόμη πε-
ρισσότερο εὐχαριστήθηκα, ὅταν εἶδα ὅτι
ἦσαν Μικρὰ Μυστικὰ. Δι' αὐτὸ σήμερον κά-
μνω καὶ ἄλλας προτάσεις».

Μέλαν Ἰππότα, ἡ Κραυγὴ Νίκης ἐξήρεσε
ἀπὸ τὸ «σάλο» τῆς τῶς μὴ ἔχοντας ψευ-
δώνυμον, διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα
να λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν·
ἔστειλα δὲ, τὴν ἐξήτησε.

Μάδρα-Γεώργιο, ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς δὲν
εἶνε συνδρομή. Κ' ἐγὼ συμφωνῶ, ὅτι οἱ
τελευταῖοι τόμοι εἶνε ἀνώτεροι τῶν παλαιῶν
καὶ προπάντων, ὅπως λέγεις, χάρις εἰς τὰ
Νέα καὶ Περιέργα, τὰ Πράγματα καὶ Θαύ-
ματα, τὰς Γελοιογραφίας Σειράς καὶ τὴν
Σελίδα Συνεργασίας. Ἡ ἀλληλογραφία ἴσως
καθυστερεῖ εἰς ζωηρότητα, ἀλλὰ δι' αὐτὸ
πταῖουν οἱ σημερινοὶ ἀλληλογραφοῦντες, οἱ
ὅποιοι δὲν εἶνε ὅσον οἱ ἄλλοτε ζωηροί.

Ἀῦρα τοῦ Ἐυρίπιδου, τὸ πρῶτον βραδεῖον
οἰουδῆποτε διαγωνισμοῦ ἀφίρει πλεόν τὸ
δικαίωμα τοῦ Ἀθροῦ. Ὁ λαδὼν δηλαδὴ
Λ', βραδεῖον εἰς ἕνα οἰουδῆποτε διαγωνι-
σμόν, δὲν διαγωνίζεται πλέον πρὸς ἀπόκτη-
σιν τοῦ Ἀθροῦ.

Προσδοκία τῶν Σκλάβων, εἰμπορὸν λοι-
πὸν νὰ καυχῶμαι ὅτι ἐπανεφέρα τὸ μεδίαμα
εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τεθλιμμένου θεοῦ σου! Εἰπέ
του χαιρετίσματα καὶ τὸν εὐχαριστῶ ποῦ μὲ
ἀγαπᾷ τόσο. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε.

Λευκὴ Θεά, στείλε μοι καὶ κανένα ἄλλο
Παιδικὸν Πνεῦμα, περὶ παιδικὸν Γράφη μου
καὶ κάπως συχνότερα, νὰ βλέπω τί κάμνεις
καὶ πῶς περνᾷς. Χαῖρον ποῦ σοῦ ἀρέσουν τό-
σον αἱ «Πτήσεις» τοῦ Κρά-Κράν.

Ὅχι, Μυσοσώτης, δὲν εἶνε οὔτε προσβολή
οὔτε περιφρόνησις τὸ νὰ μὴ λάβῃς ἀπάντησιν
εἰς προτάσιν σου περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστι-
κῶν. Ἄλλοι δὲν ἀνταλλάσσουν κατ' ἀρχήν,

ἄλλοι δὲν βλέπουν τὰς προτάσεις, ἄλλοι ἀν-
ταλλάσσουν μόνον μὲ γνωστούς των κτλ. Φαν-
τάσου ὅτι σήμερον, κάποιος φίλος μου μοῦ γρά-
φει καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν εἰμπορὸν νὰ στείλῃ τε-
τράδια εἰς μερικὸν ποῦ τοῦ ἐπρότειναν πρὸ
πολλοῦ καιροῦ, διότι τότε εἶχε τὴν κακὴν
συνήθειαν νὰ μὴ διαβάζῃ τὰς προτάσεις τῶν
Μ. Μυστικῶν. (Θὰ εἶχον δίκαιον λοιπὸν ἂν
προσεβόλλοντο, ἂν τὸ ἐθεώρουν περιφρόνησιν,
αὐτοὶ ποῦ δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν φί-
λον μου αὐτόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶδε καὶ τὰς προ-
τάσεις των;

Μοῦ ἄρεσε ἡ πρώτη ἐπιστολή σου, Ἀλ-
κατε, καὶ ἐλπίζω νὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Κ'
ἐδὼ εἶχαμεν ἀσχημον καιρὸν τὸ Πάσχα. Ἐ-
βρεχεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ βράζιν ραγ-
δαίως.

Πῶς τὸ ἔπαθες, Μικρομέγα, νὰ μοῦ γρά-
ψῃς κ' ἕνα γράμμα μὲ τὰ σωστά σου; Ἐγὼ
τώρα μοῦ ἔγραψες ἀπὸ δύο λόγια στὸ πόδι.
Ποῦ τὰ ὥραία γράμματα ποῦ μοῦ ἔστειλες
ἄλλοτε! Ἀλλ' ἂς ἐλπίσω διὰ τώρα ποῦ ἔξα-
νέγειναι ἡ καλὴ ἀρχή, δὲν θὰ τεμπελιάξῃς
ἐτσι εὐκολα. Δὲν ἀκούς ποῦ λέγουν ὅτι ἡ
ἀλληλογραφία μας δὲν ἔχει τὴν ἄλλοτε ζωη-
ρότητα; Καὶ βέβαια, ἀφοῦ τὰ πῶ ἐξυπνα
παιδιὰ τὴν παραμελοῦν τόσο!...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Τίποτε αὐτὴν τὴν ἔδω-
μάδα παρὰ μερικὰ Παίγνια, Φαιδρὰ, Π.
Πνεύματα, Προβλήματα καὶ λοιπά.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ τιμωρία τοῦ Ἰω-
άννου» (ὅχι ἀπὸ ἀναγνωσμάτων); «Τὰ δά-
κρυα» (ἀκατάλληλον); «Φιλανθρωπία» κτλ.
— «Ἐπαίτης» (ὅχι ἀντάξιον τοῦ θέματος);
— «Χριστὸς Ἀνέστη» κτλ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναινοῦται, ἂν δὲν
συννοεῖται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινό-
μενα ἢ ἀναινοῦμενα ἱσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου
1911. Ὅσα συννοεῖται ἀπὸ α. ἀνῆκουν εἰς ἀγνοίαν,
καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτησιν].

Νέα ψευδώνυμα: Σοφὸς Νέστωρ, α.
(;); Ἀερονάτης, α. (Γ.Μ.Π.). Μέγας Να-
πολέων, α. (Π.Δ.Κ.). Μέγας Στρατηλάτης,
α. (Α.Α.Ρ.). Ἑλληνικὴ Σημαία, α. (...)
Σύμπαν κ. (?). Ὀνειρώδης Βασίλισσα, κ. (Α.
Ρ.) Συριανὴ Ἀῦρα, κ. (Ο.Ο.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδὲν μυστικὸν δημοσιεύεται, ἂν δὲν συννοεῖ-
ται ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἐξ ἑξῆς: διὰ τὰς πρώτας τρεῖς
προτάσεις ἰσχύουν φύλλον λεπτὰ 95. διὰ τὰς ἐπὶ
πλεον τοῦ αὐτο

(δύσκολα καὶ τὰ δύο) Βασίλειον Βουλγαρο-
κτόνον (ἔχει καλῶς) Δούκισσαν τοῦ Δάντου
(ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη) Φῶτον Τζαβέλ-
λαν (ἔστειλα) Ἑλληνικὴν Θεότητα (νὰ γελά-
σωμεν νὰ, ἀλλὰ καὶ νὰ μάθωμεν ἴσως μερικὰ
περίεργα πράγματα) Μικρὸν Ἦρωα (καὶ φέ-
τος θὰ γίνῃ δημοψήφισμα) σὲ συγχάριω διὰ
τὴν χειροκροτηθεῖσαν ἀπαγγελίαν· σ' εὐχαριστῶ
διὰ τὰς ἐνεργείας·) Φῶτιον Μουχί. (τὰ ἔ-
λαβα, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον· ἔχειν ποῦ
εἶδες ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος, διότι οἱ ἄνευ
ψευδωνύμου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δημο-
σιεύσων) Ἑθνικὴν Σημαίαν (δὲν ἤξεύρω ἂν
ἐξακολουθῇ νὰ ἐκδίδεται τὸ περιοδικὸν ποῦ λέ-
γεις· αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρά-Κρά» συνδυάζουν
τὸ ὥραιον καὶ τερπνὸν μὲ τὴν ἀκραν νωπότητα
καὶ ἐπικαιρότητα· εἶνε μυθιστόρημα τῆς τελευ-
ταίας ὥρας) Ἑλληνίδα (ὠραιότητα ἡ ἐπι-
στολή σου· αἱ λύσεις δεκταί) Δρόσον τῆς
Πρωίας (ἀφ' οὗ ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες, ἀφ' οὗ
σοῦ ἐνέκριναν τὸ ψευδώνυμόν σου, πῶς λέγεις
ὅτι δὲν σοὺ ἀπήντησα; χαίρω ποῦ ἀρέσουν
τόσον αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρά-Κρά» ὥστε τὰς
διαβάζεις «καταπληκτικῶς») Υπόδουλον Ἑλ-
ληνα (καλῶς νὰ ἔλθῃς· μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ
σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς) Ἀνδρείον Ἀν-
δριον (ἔλαβα) Χρήστον Δ. Γερ. (πολὺ θὰ ἤ-
θελα νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ πρῶτον δὲν ἔ-
χεις δικαίωμα νὰ στείλῃς ποίημα πρὸς δημο-
σίευσιν· τὸ λέγει ὁ Ὅμηρος εἰς τὸ Β' Κεφά-
λαιον; ἔπειτα τὸ σταλὲν ἤτο ἀντιγραφὴ, ἐνῶ
μόνον πρωτότυπα καὶ ἀνέκδοτα δημοσιεύω)
Στεναγμὸν τῆς Δούλης Ἡμεῖρου καὶ Ἡγῶ
τῶν Ἀκουραυνίων (χαίρω ποῦ ἐγίνετε καλὰ·
νὰ μοῦ γράφετε) Χρυσάνθεμον, Χάμ, Σοφὸν
Νέστορα, Εὐδωλὸν Ζωγράφον, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12
Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί· ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 3 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν
μέχρι τῆς 10 Μαΐου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι
τῆς 28 Μαΐου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδον νὰ
γράφῃς τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
παρατίθεται ἐν τῇ Ἰατρικῇ μας εἰς φακέ-
λους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

192. Δεξιόγραφος

Ἐν χρονικὸν ἐπίρρημα
Εἰς ἐπιρρημα κολλῶ
Κ' ἐκ τῆς Γραφῆς διάσχησιν
Ἀρχαίαν πόλιν σοῦ δηλῶ.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἑλευθερίας

193. Στοιχειόγραφος

Στὴ γραμματικὴ μ' εὐρίσκεις
Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης,
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς
Ἐνα ζῶον θάπαντήσης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Κάρμεν

194. Μεταγραμματισμός

Στὰ χρονικά ἐπιρρήματα
Ὅλὰ μ' εὐρῆς ἂν κυττάξης·
Στὰς πόλεις τῆς Ἡπείρου μας,
Ἐν γράμμα μου ἂν ἀλλάξης.

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

195. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
* * = Θεός.
* * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * * = Φυτόν παρόχθιον.
* * * * * = Πολιτικὴ διαίρεσις
* * * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καθεῖτως καὶ ὀρίζοντίως τὰ αὐτά.

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Νηοῖαι τῶν Γιαννίνων

196. Αἵνιγμα

Ἐνα ζῶον θηλυκόν
Κάμε το ἀρσενικόν·
Καὶ ἀμέσως ποταμόν
Θαύρης ἀσιατικόν.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σκληρᾶς Πραγματικότητος

197. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

- 1.—Ἡ καρὰ εἶνε δένδρον.
- 2.—Τῆς θαλάσσης ὁ βυθὸς πολλὰ ἐγκρύπτει.
- 3.—Ἡ γῆ δορυφόρον ἔχει τὴν σελήνην.
- 4.—Ὁ Ἄρης ἀρχαῖος ἦτο θεός.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑλπίδος

198. Φύρδην - Μίγδην

βαί ἡδὲμν ράττεπιν

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλευθρίου Ἡπειρώτου

199. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νὰποτελοῦν ἀρ-
χαῖον γυναικὸν ἐκ δύο λέξεων:

Πικρός, δραστήριος, πραγματικότης, νόσος,
χαρωπός, θεωρία, ἀδυναμία, ἐγκρατής, ἐλ-
λιπής, λείος, ἀφνής.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀργυρᾶς Πανσελήνου

200. Μικτόν

νς-σα - κ - νς - σουεῖ

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Φαίδου Μουχίδου

201. Γρίφος

η η η Λι Λι Λι
Τ Κο Μ Μο
η η Λι Λι Λι

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου 12'

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 8 καὶ 9

75. Κανάρης (Κανᾶ, ρίς).—76. Σίτος-Τί-
τος.—77. Πατρίς-ρίς-Πάρις.—78. Τζοκᾶσανον.
79. Τ 80. Ε

Σ Η Σ Υ Λ Η
Τ Η Θ Υ Σ Η Μ Ε Ρ Α
Σ Υ Σ Α Θ Η Ν Α Ι Σ
Σ Π Ε Ι Θ Η Ν Ι Ο Σ

- 81-82. Καλαμπάκα καὶ Καρδασαράς.—83.
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ (Ἀρτεμις, ἈΝτίοχος,
Ἰταλία, Ξέρξης, Σωκράτης, ΚοναίΓειρος,
Φίλιππος, Περίανδρος, Ἰουστινιανός, Ἀ-
ριστείδης).—84. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ.
—85. Ὁ δις ἐν τοῖς αὐτοῖς προήμασιν ἄμαρ-
τάνειν, ἄφρων ἂν δικαίως νομισθῇ. (Ὁ δις-
ἐν τῇ αὐτῇ - πράγμα σὺν - ἂ - μαρτάνων,
ἄφρον, Ἀνδρῆ, Κέως-νομ, εἰς θεοί).
86. Μισοσιαιπῆς (Μι, σι, σι, πι, ς).—87.—
Ἀπόλλων (ἀπ' ὅλων).—88. Κάλαις (κᾶ, λᾶ,
μις).—89. Κλόνος- ὄνος.

90. Π 91-93. Ἡ Καλλιόποις,
Δ Λ Σ ἡ Μεγαλόπολις καὶ ἡ Νεά-
Δ Ε Ρ Α Σ πολίς.—94. Ἴον- ὄν = ἡ
Π Α Ρ Α Λ Ο Σ + (πρετὸς - ἔτος) = πῦρ
Σ Α Λ Ο Σ + (ὅτις-ἴρις) = ὅς =
Σ Ο Σ ΗΠΕΙΡΟΣ.—95. ΦΘΟ-
Σ ΝΟΣ (Φόθος, Θερόμότης,
Ὅρθιος, Νόσος, Ὅρος,
Σεμνός).—96. Ἐν ὀργῇ μήτε λέγειν μήτε
πράττειν.—97. Ἐξὶς δευτέρα φύσις (ἐξ εἰς-
δευτε-ράφ εἰς εἰς).

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ
μὴ παραλείπῃ τὸ φύλλον τῶν, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν τῶν διεύθυνσιν
εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ
50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας
ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυόμεθα διὰ
τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 161]

ΑΘΗΝΩΝ: Κλειὸ Γ. Κοζαδίνου, Θεοφ. Χ. Βου-
ταράς, Π. Α. Κοροσέλης (17), Μαρίαννα Α. Τσίρη,
Οὐρανία Γ. Σακελλαρόδου (17), Θεοφ. Γ. Σακελλα-
ρόδου (17), Χαρ. Σούλης, Καλλιόγα Μακλιαροῦ, Κλειὸ
Γ. Σακελλαρόδου (17), Γ. Ε. Ζάχος, Σπυρ. Σ. Μπου-
φίδης, Ἀντιμὴν τῶν Πατρῶν, Παρφῶς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐ. Σ. Σουλῆς, Ν. Π. Ἡρώτης,
Μαρία Παπανομιώτου, Σπ. Α. Ἀντωνιάδης (17).

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Π. Α. Χρηστόπουλος, Στ. Διαβατίδης.
ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: Ἑλευθερία Α. Νικολαΐδου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Δομνίκη Αλ. Ρώμα.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σ. Μανκοῦτης, Σ. Α. Τοπάλης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Οδ. Σ. Γαλινός (17), Π. Ι. Δημη-
τρακόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Χρ. Καραστέργιος.
ΛΗΣΙΟΥ: Ἀσπασία Ἀνδρ. Πυλαγινῶ.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θ. Σ. Δημόπουλος, Β. Γ. Πολυ-
χρονίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Γ. Χαλαράκης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πάνος Χ. Φυγογιώ.
ΣΥΡΟΥ: Ζωή Γ. Κονταρίνη, Α. Κ. Ι. Σπανδωνή,
Μαρία-Χρηστίνη Λουριώτη, Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκί-
νου, Φωτ. - Θεοδ. Χρ. Μουχταδόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Χαρίκλ. Λουκόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀντ. Π. Βλαχωνιάδης, Ν. Κ.
Βαμβακούλας, Ζ. Κ. Βαμβακούλας, Γ. Γ. Τζιῶτης,
Χρ. Α. Ζάχος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἀσπρος Κόρακας, Μα-
ρία Π. Βόλτων, Ἀντ. Μαρκαντωνάκης, Ἑλένη Κ.
Στρούρη, Ἰωάννα Γ. Μιχμηγὰ.

ΓΕΝΟΥΗΣ: Βασίλ. ὁ Βουλγαροκτόνος (16, 17).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἑλευθερία Καζαμῆ (17) Ἰαμήνη
Γ. Τζαβίλλα (17).

ΚΑΙΡΟΥ: Γ. Σταυρόπουλος, Ἑλένη Διαρκίη.
ΚΥΔΟΝΙΩΝ: Μιχαῖλ (16), Δημ. Α. Μωραΐ-
τιλης (17, 18).

ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Βερονίκη Σ. Νικολαΐδου.
ΠΟΡΤ - ΣΑΪΔ: Γ. Χαραμουντάνης, Βασιλίσσα
τῆς Κύπρου (17), Γενναίουφχος Ἑλληνίς (16, 17),
Κωνστ. Ἀδρίας (16, 17).

ΣΜΥΡΝΗ: Μαρία Θ. Νικολαΐδου (17).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων δρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἱεθ-
σαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλερωθήσαν οἱ ἐξῆς
τρεῖς: ΠΑΝΟΣ Χ. ΨΥΧΟΓΙΩΣ ἐν Σάττη,
ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΚΑΚΗ, ἐν Κάρῳ, καὶ ΠΑΝΑΓ.
Δ. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀνδρῶ, οἱ ὅποιοι ἐνε-
ργήσαν διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκαστος ἀπὸ 1ης Μαΐου
ἀρχομένην.

Πλεονάζουν δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστέλλοντες ἀνευ δεκακίπτου τὴν λύσιν δὲν
ἀναφίρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλοντες πεντάκίπτου ἀνευ
δεκακίπτου. (Γραμματισμὸν ὁφθαλμικὸν 10 παρὰς
ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται
γραμματισμὸν 20 παρὰς).

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βι-
βλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ
καλοῦ γάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἐκαστον δρ. ἡ φρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἡ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς
τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυ-
δρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ.
Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Ἐδριπίδου,
Ἀθήνας.